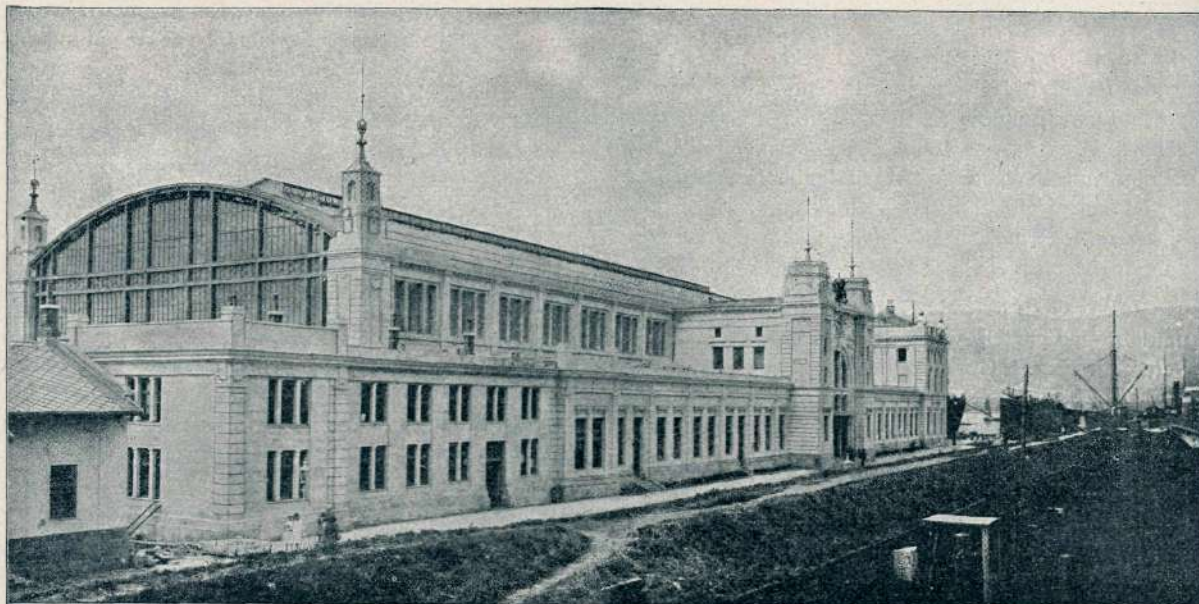

Ose'tinci najbolj omikani in v vsakem pogledu najbolj nadarjeni; oni edini so kristjani, dočim so vsi drugi fanatični muzulmani. Osetinci imajo že tudi precej svoje inteligence, ki se je olikala na ruskih višjih učnih zavodih in sedaj z vso vnemo širi prosveto in napredek med svojimi rojaki. Predvsem pa se osetinski omikanci trudijo ustanoviti narodno književnost, h kateri je dal podlago osetinski nadarjeni pesnik Kosta Hetagurov, ki je pred nedavnim umrl v samem srcu Osetije, v Alagiru. Umrli je v svojem materinskem jeziku napisal celo vrsto pesmi, ki se odlikujejo po izrednem, blestečem ritmu in globoki vsebini. Ves osetinski narod čita njegove pesmi in nekatere od njih so postale narodne, tako da se pojejo v vsaki ose-

litéraire et artistique" (Paris. Redaction et administration: 50, rue Molitor.) Namen temu mesečniku je, da v francoskem jeziku seznanja zapadni svet s slovanskimi narodi in državami ter da podaje Slovanom neko skupno glasilo. — V. A. Francev je v Varšavi izdal spis „k biografiji Fr. Miklošiča“. (Iz materialov dlja istoriji slavjanskoj filologiji. V arhivu ruskega učnega ministrstva je namreč našel V. A. Francev pismo Miklošičevo knezu Širinskemu - Šihmatovu v latinskem jeziku od marca 1851. leta, v katerem prosi Miklošič kneza, naj nese carju izvod njegove knjige „Lexicon linguae slovenicae veteris dialecti“. Minister se je obrnil do znanstvene akademije z vprašanjem, kakšna je znanstvena vrednost Miklošičeve knjige.

Z ŽELEZNICE JESENICE - GORICA - TRST: KOLODVOR TRST-SV. ANDREJ.

tinski vasi. Hetagurov je spisal tudi nekoliko razprav v ruskem jeziku o položaju in razmerah osetinske narodnosti, ki so bile objavljene v „S. Pet. Vedomostih“.

Razne stvari. Izšla je knjiga profesorja Nikolajevske akademije generalnega štaba v Peterburgu P. A. Gejsmana: „Vvedenje v istoriju rusko-tureckoj vojny 1877—1878. g.“ in prvi zvezek obširnega dela „Russko-tureckaja vojna v Evropskoj Turčiji“. — Z bolgarsko novejšo zgodovino se bavi knjiga M. V. Jurkeviča (M. Gorjunina): „Dvadcatipjatiljtnije itogi knjažestva Bolgariji (1879—1904)“, ki ima mnogo zemljevidov, kartogramov in ilustracij. — V Parizu je začel izhajati mesečnik „La Revue Slave politique,

Odgovor, ki ga je sestavil Vostokov, se je glasil, da je Miklošičevo delo nepopolno in da gradivo, ki ga je rabil, ni bogato, da manjka primerov iz spomenikov in da prevodi staro-slovenskih besed na latinski in grški jezik niso točni. Vendar sodi Vostokov, da je knjiga vredna, da se nese carju. Minister je že sestavil pismo, da sporoči Miklošiču, da se mu prošnja izpolni, a iz neznanih vzrokov je ostala stvar „bez proizvodstva“. Francev sodi, da je Miklošičeva prošnja v zvezi z netaktnim in nevednostnim člankom Hankovim „Slovanská mluvověda“ („Časopis česk. Musea“ 1850), naperjenim proti novim delom Miklošičevim, kateremu je očital, da je porabil neobjavljene spise Kopitarjeve. L.

